

POMUL VIEȚII ȘI POMUL CUNOȘTINȚEI BINELUI ȘI AL RĂULUI

de Preot Paroh Aurel Sas, Las Vegas

“Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus acolo pe omul pe care-l zidise, ...Iar în mijlocul raiului era pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și al răului”.

A dat apoi Domnul Dumnezeu lui Adam poruncă și a zis: “Din toți pomii din rai poți să mănânci, Iar din pomul cunoștinței binelui și al răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit !” (Facere 1,8-9; 2,16-17).

Navigând în corabia tainică a vieții, pe marea furtunoasă a anului 2006, și ajungând la țărmul Anului 2007, gata să navigăm mai departe în apele învolburate în călătoria vieții, am crezut potrivit să medităm la “*pomul oprit*” la care suntem preveniți de Dumnezeu să nu ne atingem ca să nu se scufunde corabia Anului 2007, și să murim negreșit (cf. Fac.2,17).

Firește, că înțelesul tainic al corăbiei vieții în care călătorim este Corabia lui Iisus, în Care au călătorit și Apostolii Săi și au fost salvați, când Iisus a oprit valurile și a liniștit furtuna pe mare (cf. Matei 4,37), precum a oprit valurile și a liniștit furtunile pe mările învolburate de 2000 de ani, când generațiile popoarelor se atingeau de “*pomul oprit*”, aducând valurile scufundării și voiau să-L dea pe IISUS de la cârma corăbiei, cum vor guvernele și oamenii lumii de azi, cu riscul căderii ca protopărinții neamului omenesc Adam și Eva.

IISUS împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt a călătorit, din iubirea cu care ne-a răscumpărat, cu generațiile popoarelor după făgăduința Lui: *“Iată Eu cu voi sunt în toate zilele vieții, până la sfârșitul veacului. Amin”*(Matei 28,20), pentru toată salvarea vieții, spre ajungerea în Împărăția Cerurilor, la “*Pomul Vieții*”.

Acest mesaj la începutul Anului 2007, de a nu ne atinge de “*pomul oprit*”, ci să rămânem la “*pomul vieții*”, ne va conduce să înțelegem ce ar însemna uneltirea guvernelor, liderilor și oamenilor de oricefel împotriva Credinței și a înlăturării lui IISUS de la cârma corăbiei, și a gustării mai departe din “*pomul oprit*”.

Dragă cititorule, menționez, că înainte de a ajunge la ultima parte a Articolului, care va prezenta: “*Pomul vieții și pomul oprit din vremurile noastre*”, va trebui să urmărești prima parte ca să înțelegi ultima. Și acum să intrăm în legătură cu Sf. Scripturi spre descoperirea adevărului, despre cei “*doi pomi*” de atunci și de azi.

Privire generală asupra Creației.

Astfel, după ce Domnul Dumnezeu a săvârșit opera creației Sale, cu cele două universuri, cerul și pământul (cf. Facere 1,1), cu toate existențele lor, pe care le-a terminat în ziua a șasea, și privindu-le a văzut că toate sunt foarte bune (cf. Fac. 1,2-31), a făcut și o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus acolo pe omul pe care-l zidise după chipul și asemănarea Sa, zicându-i: *“Din toți pomii din rai poți să mănânci, Iar din pomul cunoștinței binelui și al răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit !”* (cf. Facere 2,8; 2,16-17).

Din aceste, Sf. Scripturi, vedem revelația de la Dumnezeu către omeneire, că Dumnezeu l-a creat pe om spre o viață și un viitor fericit și veșnic, pentru că a făcut grădina paradislui Edenic unde l-a așezat pe omul zidit, după chipul și asemănarea Sa, ca să trăiască în legătură și comuniune cu Dumnezeu: *“Și a zis Dumnezeu: Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră, ... (în cuvântul a “Noastră” ni se revelează, deja, Dumnezeu în Sf. Treime). Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie”* (cf. Fac. 1,26-27).

Sf. Scripturi descoperă omenirii în continuare binecuvântarea pe care le-a dat-o Dumnezeu primilor oameni, zicând: *“Și Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: “Creșteți și vă înmulțiți și stăpâniți pământul și-l supuneți; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietățile ce se mișcă pe pământ și peste tot pământul. Apoi a zis Dumnezeu: “Iată, vă dau toată*

iarba ce face sămânță de pe toată fața pământului și tot pomul ce are rod cu sămânță în el. Aceasta va fi hărăna voastră”. (Fac. 1,28-29).

Astfel omul creat de Dumnezeu, ca o coroană a creației Sale, l-a binecuvântat să crească și să se înmulțească spre stăpânirea pământului și a toate vietățile ce se mișcă și zboară în văzduh, iar ca hărăna i-a dat sămânța de la toată iarba și de la toți pomii roditori. Prin aceasta trebuie să realizăm capacitatea și puterea cu care l-a creat Dumnezeu din iubire pe om, pentru a fi responsabil și fericit veșnic în comuniune cu Creatorul.

Precum Dumnezeu a dat îngerilor misiuni de viață cu responsabilități precise, a dat și omului. La așezat pe om stăpân al universului fizic și i-a dat și legi după care să-l stăpânească, cum era și firesc, pentru că Dumnezeu l-a creat pe om și NU omul la creat pe Dumnezeu.

Dar omul Adam și femeia sa Eva, datorită voii libere, cu care au fost creați, au ales greșit, nerespectarea porunci, și au schimbat destinul fericit în comuniune cu Dumnezeu a omului, prin neascultare de Dumnezeu și a primirii ispitei de la șarpele satanic, care a venit prin femeia sa Eva și au mâncat din *“pomul cunoștinței binelui și al răului”* (vezi, Fac. 3,1-6), cu riscul că vor muri, după cum îi prevenise Dumnezeu înainte (cf. Fac. 2,17), și așa au căzut.

Precum a văzut, mai sus, vorbirea lui Dumnezeu către Adam, dea nu *mânca din “pomul cunoștinței binelui și al răului”*, să vedem și dialogul dintre șarpele (deavolul) și femeia Eva, conform Sf. Scriptura care prezintă astfel: *“...Și a zis șarpele către femeie: “Dumnezeu a zis Ei, oare, să nu mâncați roade din orice pom?”*

Iar femeia a zis către șarpe: “Roade din pomul raiului putem să mâncăm; Numai din rodul pomului celui din mijlocul raiului ne-a zis Dumnezeu: “Să nu mâncați din el, nici să vă atingeți de el, ca să nu muriți!”.

Atunci șarpele a zis către femeie: Nu, nu veți muri! Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul”.

De aceea femeia, socotind că rodul pomului este bun de mâncat și plăcut ochilor la vedere de dorit, pentru că dă știință, a luat din el și a mâncat și a dat și bărbatului ei și a mâncat și el. Atunci li s-au deschis ochii la amândoi și au cunoscut că erau goi. Și au cusut frunze de smochin și și-au făcut acoperăminte” (Facere 3,1-7).

Deci, vedem din conversația respectivă, că Eva nu uitase ce a zis Dumnezeu, de a nu mânca din “pomul cunoștinței binelui și al răului”, căci vor muri negreșit, dar a primit ispita șarpelui că în momentul în care vor mânca vor fi ca Dumnezeu, și așa s-a atins și a luat Eva din “pomul oprit” și a mâncat și a dat și bărbatului ei și a mâncat și el (cf. Fac. 3,2-6), după care au căzut.

Așa au văzut că sunt goi și au căzut în moartea spirituală, cum le descoperise Dumnezeu înainte (Fac. 2,17), dar NU au devenit ca Dumnezeu, cum șarpele i-a mințit, dându-le mândria, căci dacă vor mânca vor fi ca Dumnezeu (cf. Fac. 3,5).

Așa au căzut primi oameni prin neascultare de Dumnezeu și primirea ispitirii din partea deavolului care venise prin șarpe și prin ei a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, după Scriptura care zice: *“De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit”*(Rom. 5,12). Ce tragedie și ce durere!

Reflecții asupra ispitirii protopărinților Adam și Eva.

Referitor la șarpele care a amăgit pe Eva, Sf. Scriptură descoperă în mod clar că sub chipul șarpelui se ascundea deavolul, după cum prezintă: *“Voi sunteți din tatăl vostru deavolul ..., Acela de la început a fost ucigător de oameni”* (Ioan 8,44); *șarpele a amăgit pe Eva cu vicleșugul lui”* (2Cor.11,3); *“și nu Adam a fost amăgit, ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut călcătoare a poruncii”* (1Tim.2,14);

“Și balaurul cel mare, șarpele cel de demult, care se cheamă deavolul și satana, cel ce înșeală toată lumea ...” (Apoc. 12,9; 20,2); *“Iar prin pizma deavolului moartea a intrat în lume”* (Înț. Solomon 2,24); *De la femeie este începutul păcatului și prin ea toți murim”* (Înț. Sir. 25,27); *“deavolul dintru început păcătuiește;*

Pentru aceasta S-a arătat Fiul lui Dumnezeu, ca să strice lucrurile deavolului”(1Ioan 3,8).

Părinții Bisericești adâncesc mult Sf. Scripturi despre lucrarea deavolului în lume, de la care vine tot răul ca: Ioan Damaschinul, Sf. Vasile cel Mare, Sf. Ioan Gură de Aur, Sf. Maxim Mărturisitorul și alții.

Această lucrare a deavolului de ispitire și de înșelare a omului să păcătuiească, NU înseamnă că omul devine iresponsabil de călcarea poruncii lui Dumnezeu, a Creatorului său, și înfăptuirea

păcatului, cu scuzele că deavolul l-a ispitit, pentru că deavolul îndeamnă la păcat, dar nu are puterea să-l constrângă pe om să săvârșească păcatul. Iar pentru că deavolul și demonii lui îndeamnă la păcat omul, Dumnezeu a pregătit pentru ei și pentru cei ce îl urmează pe el focul cel nestins cu pedeapsa veșnică (cf. Matei 25,41). Sf. Vasile cel Mare zice: că deavolul amăgește pentru că el vrea să se asemene cu Dumnezeu, precum la înșelat pe om că va fi ca Dumnezeu după ce va mânca din pomul oprit.

Dumnezeu nu l-a creat pe deavolul ca dușman al creației Sale, ci deavolul a devenit dușmanul lui Dumnezeu și al omului din pizmă, pentru că văzându-se pe sine aruncat dintre ceilalți îngeri din cer, nu a suportat să vadă pe om înălțându-se la treapta îngerilor și la Dumnezeu.

Dar Dumnezeu trimițând pe Fiul Său, Iisus Hristos, în lume a dat omului Harul dumnezeiesc, dându-i astfel puterea să lupte împotriva deavolului și să devină biruitor asupra lui, prin ascultarea de învățăturile lui Dumnezeu, de poruncile lui Dumnezeu, de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și al răului (cf. Fac. 2,17), adică de a lupta prin puterea Harului și Crediței în Dumnezeu care îi sunt date să reziste ispitei și înșelării deavolului de a gusta din fapta păcatului.

Așadar, omul cade totuși liber și conștient, după alegerea lui în baza libertății, care o are din creație după chipul și a asemănarea lui Dumnezeu, căci prin porunca lui Dumnezeu el era prevenit, dator și capabil să se opună ispitei devolești, cunoscând mai ales urmările neascultării, adică că va muri negreșit, dacă va mânca din "pomul oprit", și cu toate că nu era constrâns și era liber să se opună ispitei nu a ales să reziste, ci a ales să mănânce din pomul oprit, ascultând de deavolul că va fi ca Dumnezeu (cf. Facere 2,15-17). După Sf. Ioan Gură de Aur la baza căderii omului a stat mândria de a fi ca Dumnezeu, cum zice și Scriptura: *"Începutul păcatului este trufia" (Înț. Sirah 10,13).*

VA URMA
Nr.187/Mai 07